

РЕШЕНИЕ

№ 7491

гр. София, 05.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 13.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **311** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба от 27.12.2024г. от Н. А., гражданин на Ислямска република А., [дата на раждане], чрез адвокат В. М.-ХАК.

С жалбата се оспорва отказ от 15.12.2024г за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, вид „С“, издаден от ЗКС Посолството на РБългария в Т., Ислямска република И. по заявление на Н. А..

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорвания отказ, като твърди, че е представил всички документи, които показват целта на престоя му и условията, както и надеждността на информацията. Счита, че отказът не съдържа мотиви, не е подкрепен с обективни доказателства и не се конкретизира основанийето за отказ. Изложени са твърдения за нарушено право на придвижване по смисъла на ЕКПЧОС. По същество моли отказът да бъде отменен, като бъде постановено връщане на преписката за ново разглеждане с указания за издаване на виза тип С. Претендират се разноси по делото.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата, като излага съображения по същество.

Ответникът- Завеждащ консулска служба в Посолството на РБългария в Т., Ислямска република И., редовно призван за съдебно заседание, не изпраща представител, респ. не изразява становище по делото.

СГП не изпраща представител в съдебно заседание.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 14.11.2024 г. (л. 11) жалбоподателят Н. А., гражданин на Ислямска република А., е подал до Посолството на РБългария в Т., Ислямска република И., искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване тип С. В заявлението жалбоподателят е посочил, че целта на посещението му е посещение на сина му А. Р., с адрес на пребиване в Р България, [населено място], [улица] брой дни на престой 15-от 06.01.2025г до 20.01.2025г.

В хода на административното производство е извършена проверка в Националната визова информационна система за издаване на горепосочената виза, където е посочено отрицателно становище за издаване на виза, като по делото е приобщено получено писмо от ДАНС за осъществена съгласувателна процедура по заявление на жалбоподателя с изразено отрицателно становище, тъй като жалбоподателят не е доказал по убедителен начин заявената цел на пътуване.

На 15.12.2024г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип С на Завеждащ консулска служба в Посолството на РБългария в Т., Ислямска република И. с посочване, че целта и условията на планирания престой не са обосновани и предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна.

Отказът е връчен на жалбоподателя на 16.12.2024г. срещу подпис. Жалбата е изпратена до АССГ на 27.12.2024 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, в срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г. / - "Наредбата"/ НУРИВОВР. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в

автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

За отказа се съставя формуляр по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган-завеждащ "Консулска служба" в Посолството на РБългария в Т., Ислямска република И., видно от приложените към преписката Заповед №Ав-02-101/30.12.2021г. на Посланика на Република България в Т., ИР И.. Завеждащият консулската служба в Генералното консулство на Република България в И., ИР П., А. З. е определен да взима самостоятелни решения за отказ по заявления за издаване на визи. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма, като съдържа конкретни правни и фактически основания, поради което същият е мотивиран и отговаря на изискванията на чл.59 ал.2 АПК. Безспорно административният акт следва да съдържа фактическите основания за неговото издаване. По същество те представляват юридическият факт (респ. фактическият състав), от който органът черпи упражненото от него субективно административно право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е счел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразност на акта. В конкретната хипотеза са изложени фактическите основания -в оспорения акт е посочена правната норма като основание за отказа, като е посочено, че целта и условията на планирания престой не са обосновани и представената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна. Всеки случай за издаване на виза се разглежда самостоятелно и компетентният орган постановява решението си, в случая отказ, въз основа на резултатите от извършените проверки и оценката на риска за конкретния кандидат. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, регистрираното заявление, представените документи и извършената проверка не предполагат задължително издаване на виза. В този смисъл съдът не споделя възраженията на жалбоподателя, че в оспорения отказ липсват мотиви-същите са посочени ясно и конкретно, като са съобразени с полученото отрицателно становище в Националната визова информационна система за издаване на горепосочената виза, видно от писмо от ДАНС /л.49/ и извлечение от „НВИС“ по съгласуване на виза /л.51-56 от делото/.

Във връзка с така постановения отказ, следва да се отбележи, че по делото е представена покана с дата 10.09.2024г. от името на А. Р., с посочен адрес [населено място], [улица] със заявен период на престой 14 дни от 20.11.2024г. до 18.02.2025г., като е приложено копие от паспорта на А. Р. със същия адрес –гр. П., [улица]. В

заявлението за виза е посочен друг адрес на лицето, което изпраща поканата, а именно-гр. П., [улица], и с друг период на престой-от 06.01.2025 до 20.01.2025г.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 9е от ЗЧРБ, условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с наредба на Министерския съвет, а условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". В чл. 9ж, ал. 1 ЗЧРБ е посочено, че за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването.

В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

В случая е налице отрицателно становище в Националната визова информационна система за издаване на горепосочената виза, видно от писмо от ДАНС /л.49/ и извлечение от „НВИС“ по съгласуване на виза /л.51-56 от делото/ и в този смисъл е спазен реда за издаване на отказа.

Във връзка с твърденията на жалбоподателя, че с така поставеният отказ се нарушава правото му на придвижване, гарантирано от Европейската конвенция за правата на човека и основаните свободи /ЕКПОЧОС, Конвенцията/, следва да се отбележи на първо място, че Ислямска Република А. не е страна по Европейската конвенция за правата на човека и основаните свободи, и от друга страна, правото на придвижване по смисъла на чл.2 от Протокол 4 от ЕКПЧОС не е безгранично, като ал.3 и ал.4 на посочената разпоредба предвиждат, че „упражняването на това право не подлежи на никакви ограничения, освен на тези, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната или обществената сигурност, за поддържане на обществения ред, за предотвратяване на престъпления, за защитата на здравето и морала или на правата и свободите на другите“, както и „Правата, признати в параграф 1, могат да бъдат също така предмет на ограничения в определени зони. Ограниченията трябва да са въведени в съответствие със закона и оправдани от гледна точка на обществения интерес в едно демократично общество“. В случая, отказът се основава на ограничения, предвидени в закон и в този смисъл е налице първата предпоставка за наложеното ограничение, като това ограничение е необходимо и обосновано, каквито са изискванията на Конвенцията.

Обжалваният отказ е съобразен с целта на закона и принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК. Преценката за наличие на заплахата за сигурността и интересите на държавата се основава на личното поведение на чужденеца. В случая превес се дава именно на това, че са установени данни, че с действията си жалбоподателят е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на Българската държава.

От изложеното следва, че отказът е постановен от компетентен орган, в производство без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материално-правните разпоредби на закона, както и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 3 АПК ответникът има право на сторените в производството разноси, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноси не се присъждат.

Водим от горното, Административен съд – София- град, I отделение, 21-ви състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 27.12.2024г. от Н. А., гражданин на Ислямска република А., срещу отказ от 15.12.2024г за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, вид „С“, издаден от ЗКС Посолството на РБългария в Т., Ислямска република И. по заявление на Н. А..

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: